

Nr 262.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående beredande av medel för Sveriges deltagande i det internationella arbetet för Europas ekonomiska återuppbyggande; given Stockholms slott den 12 maj 1922.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernädigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

F. V. Thorsson.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 12 maj 1922.

Närvarande:

Statsministern och ministern för utrikes ärendena BRANTING, statsråden LINDQVIST, THORSSON, OLSSON, SANDLER, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON, ÅKERMAN, LINDERS, SCHLYTER, ÖRNE.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson anför, efter gemensam beredning med chefen för handelsdepartementet, följande:

Jag anhåller nu att få för Kungl. Maj:t anmäla en fråga, som torde böra, trots den långt framskridna tiden, underställas den nu på-

Bihang till riksdagens protokoll 1922. 1 saml. 228 häft. (Nr 262—263). 1

gående riksdagens prövning. Frågan gäller Sveriges medverkan till återuppbyggnadsarbetet inom Europa.

Till en början vill jag då erinra om, att vårt land redan gjort sig berett att i ej ringa utsträckning — även bortsett från anslag till svenska röda korsets hjälpverksamhet m. m. — bidra till arbetet för att understödja de av världskrigets verkningar svårast drabbade länderna. I fråga om de i sådant avseende av Kungl. Maj:t och riksdagen fattade besluten och de i anledning härav vidtagna åtgärderna torde jag få framhålla följande.

Sedan under våren 1920 konferenser ägt rum i Köpenhamn och Paris, vid vilka uppgjordes plan för en samfällid aktion från de allierade och neutrala makterna, avseende leverans till de nödlidande länderna på kredit av varor, av vilka dessa länder vore i trängande behov, framlade Kungl. Maj:t i proposition den 7 maj 1920 (nr 427) förslag till vissa åtgärder för Sveriges deltagande i berörda hjälpaktion. Enligt anmälan i skrivelse den 18 juni 1920 (nr 405) medgav riksdagen, att Kungl. Maj:t finge ikläda svenska staten betalningsansvar *dels* i överensstämmelse med den plan och på de villkor, som vid förenämnda konferenser framlagts, samt enligt de närmare bestämmelser, som bleve av Kungl. Maj:t meddelade, till ett belopp av högst 10 miljoner kronor för varor, som i anledning av rådande nödtillstånd kunde komma att av svenska exportörer på kredit levereras till Estland, Lettland, Litauen, Polen, Tjecko-Slovakien, Österrike, Ungern och Rumänien, *dels ock* i fall av behov på de villkor, som kunde komma att fastställas för kredit till Österrike och Ungern, samt enligt av Kungl. Maj:t meddelade särskilda bestämmelser till ett belopp av ytterligare högst 15 miljoner kronor för varor, som av enahanda anledning kunde komma att levereras till av nöd hemsökta länder.

Sedan det visat sig omöjligt att genomföra Sveriges deltagande i hjälpaktionen utan att staten ställde kontanta medel till förfogande, framlade Kungl. Maj:t i en den 4 februari 1921 dagtecknad proposition (nr 80) nytt förslag i ämnet. I skrivelse den 5 april 1921 (nr 102) anmälde riksdagen, att riksdagen med anledning av propositionen — med återkallande av det i skrivelse den 18 juni 1920, nr 405, Kungl. Maj:t meddelade bemyndigande att ikläda svenska staten betalningsansvar till ett belopp av högst 10 miljoner kronor för varuleveranser till vissa angivna länder — på tilläggsstat för år 1921 under titel »utgifter för kapitalökning» för beredande av varukredit åt vissa nödlidande länder anvisat ett reservationsanslag av 10,000,000 kronor att utgå av

tillfälliga lånemedel och att disponeras enligt grunder, som av Kungl. Maj:t bestämdes.

Ehuruväl genom sistnämnda beslut möjligheten för svenska leveranser till ifrågavarande länder väsentligen underlättades, hava dock de svenska hjälpkrediterna endast i begränsad utsträckning funnit användning, vilket torde hava berott på dels de ovissa ekonomiska förhållandena i de hjälpbehövande länderna dels ock svårigheten för de svenska exportörerna att erbjuda konkurrenskraftiga priser. Den större delen av anslaget å 10 miljoner kronor är sålunda ännu odisponerad men är det ej alldeles uteslutet, att beloppet kan komma att till väsentlig del tagas i anspråk. Den särskilda statsgaranti om 15 miljoner kronor, som 1920 års riksdag medgav, har ej till någon del kommit till användning.

De beslut och åtgärder, som jag nu berört, hava haft till direkt syfte att mildra nödtillståndet inom vissa länder. Vid konferensen i Genua har emellertid frågan om åtgärder i vidare omfattning för avhjälpande av krigets skadeverkningar upptagits till behandling. I nu förevarande sammanhang torde jag endast behöva ingå på de ifrågasatta åtgärder, som kräva beslut av den nu samlade riksdagen, nämligen vårt lands medverkan till upprättandet av ett internationellt institut jämte anslutna nationella institut för deltagande i verksamheten för Europas ekonomiska återuppbyggande. Beträffande detta ämne torde jag först få återgiva följande genom svenska delegationen vid Genuakonferensen utarbetade promemoria.

P. M.

angående ett centralt internationellt finansinstitut (Central International Corporation).

I anslutning till de förhandlingar som fördes mellan de allierade makterna i Cannes i januari 1922 sammankallades på engelskt initiativ den 21 februari 1922 i London representanter för Belgien, England, Frankrike, Italien och Japan för att överlägga om bildandet av finansföretag i olika länder, vilka skulle medverka till Europas ekonomiska återupprättande. Vid följande sammanträden tillkallades representanter för Tyskland och Danmark varjämte i konferensen deltog icke officiella ombud för Amerikas Förenta Stater.

Konferensens arbeten avslutades den 25 februari och gävo i huvudsak följande resultat.

De delegerade beslöto till en början söka på lämpligt sätt medverka till upprättandet av inhemska finansinstitut (National Corporations) i olika län-

der, vilka företag skulle samsamverka och gemensamt ansluta sig till ett centralt internationellt institut (The Central International Corporation), som skulle bildas i London. Det huvudsakliga syftet för institutens verksamhet skulle vara att undersöka möjligheten att upptaga arbete för Europas ekonomiska rekonstruktion och att lämna sin medverkan till finansierandet av företag för sådant ändamål. Institutet skulle i möjligaste mån samarbeta med andra syndikat och företag och icke eftersträva någon monopolställning.

Enär valutasvårigheter förhindrade bildandet av ett enda institut, nödvändiggjordes upprättandet av nationella företag. Syftet vore emellertid att de nationella instituten skulle i möjligaste mån arbeta såsom en enhet under kontroll av det centrala internationella institutet, i vilket alla de nationella instituten skulle vara aktieägare och i vars styrelse de skulle representeras. För sådant ändamål skulle en överenskommelse träffas i överensstämmelse med det förslag, som godkänts av konferensen. De närmare bestämmelser för bildandet av det engelska nationella institutet (British National Corporation), som även fastställts av konferensen, skulle vara grundvalen för bildandet av motsvarande företag i övriga länder, med nödig hänsyn till de ändringar som förutsattes av lagstiftningen i varje särskilt land.

De nationella institutens samlade kapital skulle i första hand bestämmas till motsvärdet av £ 20,000,000, varav 25 procent skulle omedelbart inbetalas. I den mån så vore nödvändigt, skulle statsgaranti påkallas för att möjliggöra uppbringandet av nämnda kapital. Centralinstitutets begynnelsekapital skulle bestämmas till £ 2,000,000 och tillskjutas av de nationella instituten genom inbetalning av omkring 10 procent av dessa företags begynnelsekapital. Centralinstitutet skulle befrias från engelsk beskattning.

Följande länder hade inbjudits att vardera tillskjuta 20 procent av det föreslagna kapitalet av £ 20,000,000, nämligen Belgien, England, Frankrike, Italien och Tyskland. Desutom skulle följande länder inbjudas att delta, nämligen Amerikas Förenade Stater, Danmark, Japan, Nederländerna, Schweiz och Tjeckoslovakien. Det kapital med vilket sistnämnda länder skulle medverka vore avsett att minska de förstnämnda ländernas andelar proportionellt eller på sätt centralinstitutets styrelse beslöte. Centralinstitutets direktion ägde medgiva, om så befunes nödvändigt, andra länder att delta i företaget och att i sådant fall eventuellt vidtaga åtgärder för totalkapitalets ökande.

Så snart tre länder vore i tillfälle att bilda sina nationella institut och anskaffa kapital för ändamålet skulle de nationella instituten i nämnda länder ävensom centralinstitutet upprättas. Respektive regeringar skulle anmodas att träffa anordningar för att snarast möjligt giva de nationella instituten de erforderliga garantierna, så att dessa kunde bildas och börja sitt arbete utan dröjsmål.

Konferensens medlemmar hyste enhälligt den uppfattningen, att institutet icke skulle bedriva affärsverksamhet med eller i något land som icke: a) erkände alla offentliga skulder och förbindelser, som staten tidigare iklätt sig eller komme att ikläda sig ävensom förbunde sig att återställa eller, om återställelse ej kunde ske, att ersätta alla utländska intressenter för förlust eller skada, som föranletts därav att egendom konfiskerats eller undanhållits ägaren, b) genomförde ett rättsligt system som opartiskt skyddade och gäve gäl-

lande kraft åt kommersiella och andra avtal, c) gäve trygghet för handelns utövande.

Enligt det ovan berörda förslaget till överenskommelse mellan centralinstitutet och de nationella företagen, skulle de senare icke utföra andra affärer än sådana, som godkänts av centralstyrelsen, varemot det nationella företags representant i denna styrelse skulle kunna avböja att för sitt företags vidkommande medverka i affärer, som han av någon anledning ej funne lämpliga.¹

I det förslag till uttalanden, som för Genuakonferensen utarbetats av de allierades experter i London, förekom även hänvisning till de nu berörda förhandlingarna för bildande av här ifrågavarande finansföretag. Frågan blev föremål för behandling inom den kommission, som i Genua tillsattes för diskussion av de finansiella frågorna. Denna kommission har föreslagit konferensen följande uttalande i ämnet.

»För att underlätta det omedelbara samarbetet mellan undersåtar i de ekonomiskt starkare länderna i syfte att återupprätta de länder, som kunna erbjuda tillräckliga garantier, antingen genom medgivande av lån eller krediter åt enskilda eller, om så är nödvändigt, genom lån åt staterna, förordar kommissionen att största möjliga antal av de stater, som äro representerade vid Genuakonferensen överenskomma om att stödja upprättandet av och underlätta verksamhet för ett internationellt institut och av härtill anslutna nationella institut med huvudsakligt ändamål, dels att undersöka möjligheterna för ett samarbete till Europas rekonstruktion, dels att medverka vid finansierandet av företag för sådant syfte, dels ock att samarbeta med andra syndikat eller företag och icke eftersträva någon monopolställning.»

Samtidigt har centralinstitutets organisationskommitté haft sammanträde i Genua och därvid beslutat vissa modifikationerna i den för företaget ifrågasatta planen. Vid detta sammanträde voro följande länder representerade, nämligen Belgien, Canada, Danmark, England, Italien, Nederländerna, Norge, Schweiz, Spanien, Sverige, Tyskland och Tjeckoslovakien. Därvid överenskom, att de nationella institutens kapitalinsats i centralinstitutet icke behövde överstiga £ 50,000, motsvarande ett minimikapital för det nationella institutet av £ 500,000. En dylik insats skulle medföra rätt till representation i centralinstitutets styrelse. För att emellertid undvika, att styrelsen för centralinstitutet av denna anledning skulle bliva en för stor och ohanterlig apparat för förvaltningen, beslöts samtidigt, att styrelsen skulle inom sig utse ett verkställande utskott, som skulle handha den dagliga tillsynen över företags verksamhet. Huvudstyrelsen skulle sammanträda en gång i månaden, så vida icke sammanträden oftare påkallades.

Det ifrågasattes vidare vid sammanträdet, huruvida icke statsgarantien för kapitalets återbetalning till aktieägarna borde omfatta ej allenast kapitalet utan även en årlig ränta därpå av 6 procent.

Representanterna för Japan, Nederländerna och Schweiz meddelade, att de komme att tillstyrka sina respektive regeringar att söka åvägbringa stats-

¹ Se vidfogade utdrag ur förslag till överenskommelse mellan The Central International Corporation och vederbörande nationella institut. (Bil. A.)

garanti för ett kapital av från £ 500,000 till £ 1,000,000. För Canada ställdes i utsikt ett belopp av £ 1,000,000. Representanterna för Danmark, Norge, Sverige och Tjeckoslovakien ville för sin del tillstyrka statsgaranti för ett belopp av £ 500,000. Spaniens representant meddelade, att detta land ännu ej tagit ställning till frågan. Härav framgick sålunda att, under förutsättning av respektive statsmyndigheters godkännande, den sammanlagda summa, som komme att tillskjutas av Canada, Italien, Japan, Nederländerna, Norge, Schweiz, Sverige och Tjeckoslovakien kunde uppskattas till omkring £ 5,000,000. De fem huvudländernas andel, som skulle motsvara respektive 20 procent av återstoden komme sålunda att utgöra sammanlagt omkring £ 15,000,000 eller omkring £ 3,000,000 för varje land. Förhandlingarna i ämnet fördes alltjämt med Förenta Staterna och hade man den uppfattningen, att amerikanska finanskreter komme att intressera sig för deltagande. I sådant fall skulle institutens totalkapital av £ 20,000,000 ökas i förhållande till den amerikanska anparten.

Det överenskomms slutligen, att de länder som önskade deltaga, skulle insända meddelande härom till den engelska organisationskommittén senast 30 dagar efter Genuakonferensens slut.

Det må slutligen antecknas, att de engelska representanterna i centralinstitutets organisationskommitté meddelat, att den statsgaranti, som enligt preliminär överenskommelse med de engelska statsmyndigheterna skulle givas åt det engelska nationella institutet, grundats på den förutsättningen, att detta skulle av sin vinst, utöver 6 procents ränta på kapitalet, till en särskild amorteringsfond avsätta 20 procent per år och att när denna fond uppnått ett belopp av £ 1,000,000 garantien skulle i motsvarande mån minskas, varefter skulle förfaras på samma sätt vid varje fortsatt ökning av amorteringsfonden med £ 1,000,000 till dess garantiens totalbelopp på sådant sätt uppnåts och denna förfölle.

Det i promemorian återgivna resolutionsförslaget angående upprättande av ett internationellt med därtill anslutna nationella institut med uppgift att medverka vid finansierandet av företag i syfte att deltaga i arbetet på Europas återuppbyggande har numera antagits av konferensen i Genua.

Departements-
chefen.

Det måste givetvis betraktas såsom en angelägenhet av stor allmän betydelse, att vad som göras kan verkligen vidtages för att bidra till ett ekonomiskt återuppbyggande av de länder, som lidit mest av världskriget. Därest den nu ifrågasatta, i ovan intagna promemoria skisserade verksamheten kommer till stånd, synes därför vårt land icke böra undandraga sig att ansluta sig till densamma. Frågan angående organisationen av verksamheten synes ännu befinna sig på ett så ovisst stadium, att det ej låter sig göra att framlägga något direkt förslag.

Det är att hoppas att det belopp, varmed Sverige skulle bidra, eller högst 9 miljoner kronor, icke skall behöva kontant utbetalas utan

att saken skall kunna ordnas genom ställande av garanti för det nödiga kapitalets anskaffande, vilket möjligen kan ske medelst en garantifond i statsobligationer. Skulle det bliva nödvändigt att från statens sida direkt tillskjuta medel till företaget i fråga, torde detta få ske på så sätt, att riksgäldskontoret tillhandahåller vad som kan erfordras intill dess eventuellt anslag kan bliva uppfört å riksstaten. Mot att låne-medel tills vidare anlitas för ändamålet synes så mycket mindre vara något att erinra, som det får förutsättas, att medlen komma att i sinom tid återbetalas till statsverket.

Med hänsyn till de föreliggande förhållandena måste uppenbarligen ett eventuellt bemyndigande för Kungl. Maj:t bliva av mycket allmän innebörd, för att alla vägar må hållas öppna. Härav följer emellertid lika givet, att en särskilt omsorgsfull prövning måste ägnas frågan från Kungl. Maj:ts sida, då det gäller att slutligen taga ställning till densamma.

Under hänvisning till vad jag ovan anfört och under åberopande av riksdagsordningen 54 § får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte i proposition föreslå riksdagen

dels medgiva, att Kungl. Maj:t må förbinda svenska staten att intill en kostnad av 9 miljoner kronor deltaga i det internationella arbetet för Europas ekonomiska återuppbyggande,

dels ock bemyndiga riksgäldskontoret att tillhandahålla statsobligationer eller kontanta medel till det belopp, som erfordras för fullgörande av de förbindelser Kungl. Maj:t sålunda kan komma att ikläda staten.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall och förordnar, att proposition av den lydelse, bil. litt. vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Olga Gjörloff.

Bilaga A.**Utdrag ur förslag till överenskommelse mellan The Central International Corporation och vederbörande nationella institut.**

1. Uttrycket aktieägare betyder och innefattar de inhemska finansinstituterna och sådana andra institut, som tid efter annan kunna tillåtas bliva medlemmar av det centrala internationella institutet.

2. Styrelsen för centralinstitutet skall tid efter annan bestämma vilka affärer, operationer eller transaktioner, som skola företagas och genomföras av centralinstitutet eller av alla eller någon av dess aktieägare vare sig ensam eller i förening med centralinstitutet. Sådana affärer, operationer eller transaktioner kallas här nedan »godkända affärer».

3. Det förklaras härmed av deltagarna i denna överenskommelse att, med hänsyn tagen, så långt rimligtvis är möjligt, till alla omständigheter i varje särskilt fall, varje aktieägare skall erbjudas att i alla godkända affärer, som styrelsen för centralinstitutet bestämmer skola fördelas mellan aktieägarna, erhålla andel eller delaktighet i förhållande till respektive aktieägarers aktieinnehav i centralinstitutet jämfört med hela det utgivna aktiekapitalet vid tiden för ifrågasvarande affärs godkännande (här nedan kallat »proportionellt deltagande»).

4. I enlighet med bestämmelserna i mom. 3 här ovan skall styrelsen för centralinstitutet bestämma, vilken andel eller delaktighet i varje godkänd affär, som skall erbjudas alla eller någon av aktieägarna, ävensom samtidigt bestämma storleken av den andel eller delaktighet, som skall erbjudas varje aktieägare.

5. Vid fördelning av godkända affärer bland aktieägarna, skall styrelsen för centralinstitutet så jämnt som möjligt fördela sådana affärer, så att i det hela sådana affärer bliva rättvist och skäligt fördelade mellan aktieägarna i förhållande till deras proportionella andelar. Alla differenser med avseende å en affär skola på rättvist sätt utjämnas genom en eller flera andra affärer; dock att utjämnande icke skall förekomma med avseende på icke-deltagande i en affär, med avseende å vilken sådant icke-deltagande föranledes av bestämmelserna i mom. 8 i denna överenskommelse. Styrelsens för centralinstitutet beslut med hänsyn till fördelningen av affärer skall vara slutligt och bindande.

6. Vid genomförande av godkända affärer, vilka centralinstitutet kan bestämma att lemföra direkt, skall centralinstitutet placera ut order på materialier och leveranser, vilka begärts skola anskaffas från länder, varest ett inhemskt institut inregistrerats, genom detta inhemska institut, förutsatt att detsamma är villigt att inlåta sig härå under skäliga villkor.

7. Om någon aktieägare, som har åtagit sig förpliktelser intill omfattningen av hela sitt kapital och andra finansiella resurser, önskar erhålla del-

aktighet i någon ny godkänd affär, som erbjudes, men är förhindrad att göra detta av finansiella skäl, skall sådan aktieägare vara berättigad att begära finansiellt stöd av centralinstitutet för att kunna mottaga och utföra sagda uppdrag, som sålunda erbjudits, och centralinstitutet skall anstränga sig på bästa sätt för att anskaffa sådant finansiellt stöd, men centralinstitutet skall icke vara förbundet att ge sådant finansiellt stöd.

8. När en delägares representant i styrelsen för centralinstitutet har röstat mot ett beslut att företaga viss affär eller mot ett beslut att erbjuda en sådan affär till fördelning bland aktieägarna, skall denne aktieägare icke vara berättigad att påfordra och ej heller vara förbunden att antaga ett deltagande i en sådan affär, men varje aktieägare, vilkens representant i styrelsen har röstat för ett sådant beslut, som nyss sagts, skall vara förbunden att åtaga sig sådant deltagande upp till, men ej överstigande två gånger aktieägarens proportionella deltagande i sådana affärer, som angivits i mom. 3.

9. Styrelsen för centralinstitutet äger med avseende å varje godkänd affär utse en eller flera av dess aktieägare eller något annat bolag eller person såsom verkställare till att utföra och handhava sådana affärer för alla de aktieägares räkning, vilka äro intresserade däri, samt äger bestämma regler för sådana verkställdes förvaltning och avgöra huruvida och i så fall huru stor ersättning, som skall tillerkännas dessa för deras arbete såsom verkställare utöver deras eventuella delaktighet i en sådan affär.

10. Varje delägare, som emottager en andel i en godkänd affär, är förbunden att anskaffa sin proportionella andel av det kapital, som erfordras för affärens genomförande, och skall vara berättigad att mottaga, respektive förbunden att bära sin proportionella andel av varje förtjänst eller förlust, som uppkommer av affären. Sådana proportionella andelar skola i varje fall grundas på den delaktighet, som varje sådan aktieägare tagit i affären.

11. Den eller de styrelseledamöter, som representera en aktieägare i centralinstitutet skall hava oinskränkt fullmakt från aktieägaren att handla för aktieägarens räkning och att mottaga delaktighet i varje godkänd affär, antingen i förhållande till respektive aktieägares hela proportionella andel eller till större eller mindre del än densamma, samt att gå in på att tjänstgöra som verkställare med avseende å varje affär och i allmänhet handla som ombud för respektive aktieägare.

12. Centralinstitutet skall vara berättigat att för sig reservera sådan ersättning (antingen genom en fixerad summa eller provision eller kommissionsarvode eller på annat sätt) i samband med varje godkänd affär, som styrelsen för centralinstitutet äger bestämma, och sådan ersättning skall behandlas som en utgift för ledandet av sådana affärer.

13. Utom vid frågor, som fordra särskild omröstning, skola beslut vid styrelsesammanträden med centralinstitutet avgöras genom enkel majoritet av de styrelseledamöter, som äro närvarande personligen eller genom suppleant eller genom ombud, och som deltaga i omröstningen. Uttrycket »särskild omröstning» skall hava den betydelse, som gives detsamma i bolagsordningen för centralinstitutet.

14. I betraktande av att centralinstitutet giver de inhemska instituten tillgång till medlemskap och tilldelar var och en av dem aktier i centralinsti-

Bihang till riksdagens protokoll 1922. 1 saml. 228 häft. (Nr 262—263.) 2

tutet, motsvarande approximativt 10 procent av det nu utfärdade aktiekapitalet i sådana inhemska institut, ingå dessa var och en för sig härigenom följande kontrakt och överenskommelse med centralinstitutet samt med varandra:

a) Att så länge som något inhemskt institut fortsätter vara aktieägare i centralinstitutet, sådant inhemskt institut icke skall, vare sig ensamt eller i förening med eller som verkställare eller agent för andra eller annan, direkt eller indirekt bedriva, utföra, inlåta sig på, sätta i verket, intressera sig för, engagera sig i eller på något annat sätt inlåta sig på något slags affär, företag, transaktion eller operation, vare sig av handelsnatur, kommersiell eller finansiell natur (utom i de fall, varom nedan föreskrives) av industriell eller sjöfartsnatur, eller av något annat slag, med undantag endast av sådana affärsoperationer och transaktioner, som skola godkännas av styrelsen för centralinstitutet, på sätt ovan sagts.

b) Att sådant inhemskt institut skall i samarbete med de andra aktieägarna i centralinstitutet vederbörligen emottaga den delaktighet, som tilldelats det av styrelsen för centralinstitutet, i varje godkänd affär, vilken det är förbundet emottaga enligt ovanstående bestämmelser och att det skall vederbörligen utföra alla förbindelser, som för dess räkning ingåtts av någon eller några styrelseledamöter, som representera institutet i styrelsen för centralinstitutet, samt iakttaga och rätta sig efter alla de regler och bestämmelser, som lagligen utfärdats av styrelsen för centralinstitutet enligt denna överenskommelse.

15. (A) I betraktande av ovanstående kontrakt och överenskommelse, som slutits av de inhemska instituten, sluter centralinstitutet härmed kontrakt och överenskommelse med vart och ett av de inhemska instituten, att centralinstitutet skall (om och i den mån det icke redan skett) genast fördela och utfärda till ett sådant inhemskt institut de antal aktier i centralinstitutet, som närmare angivits i inledningen till denna överenskommelse, på de villkor, att dessa aktier skola inbetalas med 5 shillings för varje aktie vid tilldelningen och återstoden i den mån som och när det påfordras i överensstämmelse med centralinstitutets bolagsordning.

(B) Att centralinstitutet icke utan särskild omröstning i styrelsen för centralinstitutet skall öka sitt aktiekapital.

16. Varje inhemskt institut skall vidtaga sina egna finansiella anstalter på sätt, det anser lämpligt och skall betala alla sina egna administrations- och andra omkostnader.

17. Delägarna i denna överenskommelse äro ömsesidigt ense om att de skola vara bundna av villkoren i den skiljedomsbestämmelse, som innehålles i centralinstitutets bolagsordning.